

МАЇК
ЦОГАНСЕН

Поезії

Харків
«ФОЛІО»
2024

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ПОРА

Робітникамі Заходу.

Віє з поля холодним словом.
По сухій стерні
Ходить Жовтень.
Поля сповнені кров'ю.
Уродили хліб — не тобі...
По сухій землі
Ходить Жовтень.

Син у колисці
ві сні.
Люлі, люлі — не спи!
Родився рабом:
Роби...
Чи довго ж?

Птиці в колисці
ві сні.
Знаєш кубельце в рушниці,
Пам'ятаєш, як кулі гули,
Гей добрі залізні птиці
І сплять усі п'ять у кублі.

Ось сина повісять на дубі
З такою ж птицею в грудях.
Люлі, люлі — на дубі
— В грудях —

Годі!
Добре рушницю набий,
Цілуй сина,
Виходь і бий
В спину!

ПАВЗА

По Україні — сніги.
Померли озера,
Хуга кахикає —
Й никає й никає
В снігах.
Хмар осипаються крила,
Падають зграї безсило.
Укривають озера і землю
Сухітні пера снігів...

Я знаю: знову буде тебе розіп'ято,
Червоне серце —
Серед неба у хмарах,
І кров'ю сходу
Обіллеш білі гони на всесвіт.

В борні проти цілого світу і я загину з тобою
(Чимала втіха
Для тебе!) —
Але зараз
Дихають сонно степи,
Тихо
Перед останнім боєм —
Спи, моя серце-країно...
По Україні — сніги!

...Не згадають імення в сумній панихиді
Попи ні живої, ні мертвої церкви,
Задзвенять сльозою в залізі й міді,
Не умруть в робочому серці
Ті, що вмерли під Перекопом
Ті, що хорі, голодні й голі:
Руками брали окови,
Пазурами видерли волю...

КРОКОВЕЄ КОЛО

Задощив, закрутив, закурився
І пішло дорогами в дощ
Пересохлі жовті уривки
Полохливе, послужливе клоччя

Й серед сірого-сивого голо
У безмежній пустій порожнечі
Позначилось Кроковеє Коло
І вийшло з туману по плечі

Й мої дні і наші тижні
Зібгало в залізну раду
І ринули іскри рижі
В неосяжне сиве свічадо.

ВЕЧІР

Заснув — і прокинувся в морі
Засинало в білих пісках
І дививсь і куняв хворий
З рукою на сивих очах

Як піною плечі вкрило
Як хвилі лоскочуть руді
Не вчувся старечим тілом
Хитнувся — і зник у воді.

Як дихає ніжно і легко і тихо обличчя...
— По галяві сонній без краю блукають коліна,
Коли біля тебе лежить твоя річка
І хилить і хилить углиб сумирної хвилі.

Заснуло у синяві місяця блідее личко
І в піні і в вітрі без краю лине і лине...
— Коли біля тебе лежить твоя річка,
Забуваєш сніги, що обличчя стиглими хвилями
вкрили

Як пtiця зімою, ховаєш чоло під крила,
Кострубаті крила, що їх рясно посічено днями,
Коли біля тебе лежить твоя річка...
— Випростуєш крила і знаєш, що день не устане,
Коли не полинеш до його з останньої крепкої сили.

РЕАКЦІЯ

Подивись: старий шкандибає нездужий
Старий замітає вулицю
Старий такий убогий
Сивий старий.

Вимітає воду з калюжі
Старий підсліпа щулиться
Старий замітає вулицю
Сивий старий.

Розганяє листя розгулюється
Мете, замітає вулицю
Замітає, гонить колом
Никає білий по вулиці
Росчиняє двері ростулює
Задубілі зіниці вулиці
— Викидає місто в поле.

Ні води
 Ні листів
 Ні сліпця
Ні дерев
 Ні долин
 Ні гір

Видер очі з лица
Скаженілий залізний звір.
Вохка долина й молоді дуби
Люцерна сповила узлісся
І далі ліс і ліс і ліс
У спомини, у курщину, в полісся.

Насторожилися старі товариші
В сподіванці найвній і глибокій
Мовчать кущі.
Пахне кора. Пряде сторожкий спокій.

Де я тепер, де очі, де слова
— Ріка летить вгорі над головою
Долиною спішить, спіткається трава
І ось уже пливе по-над рікою.

І натякає тиша: повернись,
Це-ж я твоя сестра, сестра твоя ліщина
Зо мною сплять брати твої дуби
Вернись
Ти переміг, мій сину:

— Радісні рельси пропалили ліс.